

Arrest

nr. 149 043 van 2 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 5 maart 2015.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige derde asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, namelijk hun vrees voor hun grootvader die hen naar Pakistan wilde sturen om te studeren eiste dat verzoeker lid zou worden van de politieke partij Hezb-i-Islami.

Verzoekers hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nrs. 100 063 en 100 093 van 28 maart 2013 omdat geen geloof werd gehecht aan hun herkomst en verblijf in Ghorband, Kaboel en Iran.

Hun tweede asielaanvraag werd op 22 december 2014 afgesloten door de commissaris-generaal met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers gingen hiertegen niet in beroep.

Ter ondersteuning van hun derde asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: een fotokopie van hun Iraanse identiteits/vreemdelingenkaart, een fotokopie van de Iraanse identiteits/vreemdelingenkaarten van hun ouders, een fotokopie van een foto van hen en hun moeder te Moskou (toen ze nog een baby waren) en een fotokopie van een foto van hen samen in Iran.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden

beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat verzoekers niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en het volharden in reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze vaststellingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Waar verzoekers hekelen dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om hun derde asielaanvraag in overweging te nemen en vervolgens via het UNHCR na te gaan of ze inderdaad jarenlang in Iran gewoond hebben, benadrukt de Raad dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. Verzoekers gaan eraan voorbij dat zij in hun vorige asielaanvraag hun verblijf in Iran of elders niet aannemelijk hebben gemaakt middels coherente en geloofwaardige verklaringen. (arrest nr. 100 063 "(...)Waar verzoeker meent dat de vragen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal te Westers werden gesteld, de antwoorden die verwacht worden te Westers zijn en dat zijn kennis puur praktijkgericht is, dat hij de weg naar de plaatsen die hij werkelijk bezocht kent en de praktische kanten van zijn omgeving kent, kan hij niet gevolgd worden nu uit de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de stukken van het administratieve dossier (gehoorverslagen van 16/04/2012 en 4/05/2012), blijkt dat verzoeker en zijn broer over 'Ghorband' tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegden met betrekking tot het dagelijkse leven of de 'praktische kanten van de omgeving', meer bepaald het al dan niet hebben van dieren, de naam van de moskee en de naam van de dokter, en met betrekking tot de geografie, meer bepaald de dichtstbijzijnde dorpen en de weg naar een bepaalde plaats. Verder blijkt ook uit de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de stukken van het administratieve dossier (gehoorverslagen van 16/04/2012 en 4/05/2012), dat verzoeker en zijn broer vage, tegenstrijdige en opmerkelijke verklaringen aflegden met betrekking tot het dagelijkse leven in Iran, met name verzoekers werkzaamheden en de munteenheid, betreffende het verblijf in Iran (naam wijk waar verzoeker en broer verbleven, Iraanse president, munteenheid), en aangaande het verblijf in Kaboel (het niet kunnen aangeven van de tijdsperiode, het niet herkennen van de wijk waar verzoeker zou verbleven hebben). Deze concrete motieven worden door verzoeker overigens geenszins weerlegd. Aldus stelt de Raad vast dat verzoeker en zijn broer, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, ook betreffende de praktische kanten van hun omgeving, zoals de naam van de moskee en van de dokter in Ghorband alsook het al dan niet hebben van dieren aldaar, de werkzaamheden van verzoeker en de munteenheid in Iran, en betreffende de plaatsen die ze werkelijk bezochten, zoals de wijk waar verzoeker beweerde te verblijven in Kaboel, een gebrekkige of geen kennis hebben of tegenstrijdige verklaringen afleggen.(...)")

Het verwijt dat de commissaris-generaal in casu geen onderzoeksdaden heeft verricht is dan ook niet dienstig. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofdte van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort.

De loutere intentie om nog bijkomende documenten voor te leggen, met name een bewijs van UNHCR over hun verblijf in Iran, foto's in Iran van 10 jaar verblijf en een bewijs dat ze onderwijs hebben genoten in Iran, doet aan voorgaande geen afbreuk.

In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. *Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3.*

6. *Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet stelt onder andere dat wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging neemt hij op een met redenen omklede wijze oordeelt dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. Daargelaten de vaststelling dat door de gebrekkige medewerking van verzoekers, zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse verkeren over waar ze voor hun aankomst in België in Afghanistan of elders leefden, onder welke omstandigheden, en om welke redenen ze hun werkelijke streek van herkomst verlieten, dient te worden benadrukt dat hun afkomst uit Afghanistan op zich niet betwist worden. Daar het administratief dossier geen actuele informatie bevat van de huidige stand van het conflict in Afghanistan en de opmars van ISIS in Afghanistan, is het voor de Raad onmogelijk om zich op basis van deze informatie, de algemeen gekende onrustige situatie in Afghanistan mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in Afghanistan.*

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3. Op 5 juni 2015 heeft de verwerende partij een aanvullende nota ingediend met actuele informatie over Afghanistan: “EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Security Situation”, januari 2015 en COI Focus “Afghanistan Islamitische Staat in Afghanistan”. Verzoekende partij bevestigt de ontvangst van deze rapporten.

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 mei 2015, voeren verzoekende partijen aan dat zij een verklaring hebben voor het feit dat zij niet afdoende informatie konden geven over Iran, namelijk omdat hun verblijf slechts 2 jaar was en niet 9 jaar zoals het Commissariaat-generaal beweert. Voorts stellen zij dat de commissaris-generaal de motiveringsplicht en de onderzoeksplicht schendt nu hij geen onderzoek heeft gepleegd via het UNHCR om na te gaan of verzoekende partijen in Iran hebben verbleven.

Verwerende partij repliceert dat de afkomst van verzoekende partijen niet aannemelijk wordt gemaakt en dat er actueel in Afghanistan geen concrete bedreiging is van IS zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota.

Verzoekende partij heeft geen repliek met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie.

Verzoekende partijen hun betoog dat zij een verklaring hebben voor het feit dat zij niet afdoende informatie konden geven over Iran, namelijk omdat hun verblijf slechts 2 jaar was en niet 9 jaar zoals het Commissariaat-generaal beweert, is allerminst ernstig. Immers, tijdens hun gehoren in het kader van hun huidige derde asielaanvraag verklaarden verzoekende partijen beiden, geheel in strijd met hun eerdere verklaringen afgelegd in het kader van hun vorige asielaanvraag waar zij melding maakten van een verblijf van 2 jaar in Iran, dat zij 9 jaar in Iran verbleven. Zo verklaarde verzoekende partij S.E. op de Dienst Vreemdelingenzaken: “4 jaar geleden, bij mijn tweede interview, heb ik verklaard dat ik slechts 2 jaar in Iran heb gewoond. Vandaag kom ik de waarheid vertellen. Ik heb ongeveer 9 jaar in Iran gewoond voor mijn vertrek naar België” (‘verklaring meervoudige aanvraag’ d.d. 13 februari 2015).

Verzoekende partij S.S. verklaarde in diezelfde zin: *"Ik was ongeveer 9 jaar in Iran vooraleer we zijn vertrokken"* ('verklaring meervoudige aanvraag' d.d. 13 februari 2015). Opmerkelijk is ook dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift gewag maken van *"foto's in Iran van 10 jaar verblijf"* (verzoekschrift, p. 6). Verzoekende partijen hun allerminst ernstig betoog doet hoe dan ook geen afbreuk aan hun vastgestelde gebrekkige basiskennis omtrent Iran, zoals o.a. omtrent de munteenheid en wie de president is, en verandert, dit in het bijzonder, op zich hoe dan ook niets aan het feit dat zij afkomstig zijn van en hun vrees voor vervolging inroepen ten aanzien van Afghanistan, hun land van nationaliteit.

Betreffende verzoekende partijen hun kritiek dat de commissaris-generaal de motiveringsplicht en de onderzoeksplicht schendt nu hij geen onderzoek heeft gepleegd via het UNHCR om na te gaan of verzoekende partijen in Iran hebben verbleven, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar diengaan als volgt wordt gesteld: *"Waar verzoekers hekelen dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om hun derde asielaanvraag in overweging te nemen en vervolgens via het UNHCR na te gaan of ze inderdaad jarenlang in Iran gewoond hebben, benadrukt de Raad dat van een asielzoeker, die beweert te vrezzen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. Verzoekers gaan eraan voorbij dat zij in hun vorige asielaanvraag hun verblijf in Iran of elders niet aannemelijk hebben gemaakt middels coherente en geloofwaardige verklaringen. (arrest nr. 100 063 "(...)Waar verzoeker meent dat de vragen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal te Westers werden gesteld, de antwoorden die verwacht worden te Westers zijn en dat zijn kennis puur praktijkgericht is, dat hij de weg naar de plaatsen die hij werkelijk bezocht kent en de praktische kanten van zijn omgeving kent, kan hij niet gevolgd worden nu uit de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de stukken van het administratieve dossier (gehoorverslagen van 16/04/2012 en 4/05/2012), blijkt dat verzoeker en zijn broer over 'Ghorband' tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegden met betrekking tot het dagelijkse leven of de 'praktische kanten van de omgeving', meer bepaald het al dan niet hebben van dieren, de naam van de moskee en de naam van de dokter, en met betrekking tot de geografie, meer bepaald de dichtstbijzijnde dorpen en de weg naar een bepaalde plaats. Verder blijkt ook uit de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de stukken van het administratieve dossier (gehoorverslagen van 16/04/2012 en 4/05/2012), dat verzoeker en zijn broer vage, tegenstrijdige en opmerkelijke verklaringen aflegden met betrekking tot het dagelijkse leven in Iran, met name verzoekers werkzaamheden en de munteenheid, betreffende het verblijf in Iran (naam wijk waar verzoeker en broer verbleven, Iraanse president, munteenheid), en aangaande het verblijf in Kaboel (het niet kunnen aangeven van de tijdsperiode, het niet herkennen van de wijk waar verzoeker zou verbleven hebben). Deze concrete motieven worden door verzoeker overigens geenszins weerlegd. Aldus stelt de Raad vast dat verzoeker en zijn broer, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, ook betreffende de praktische kanten van hun omgeving, zoals de naam van de moskee en van de dokter in Ghorband alsook het al dan niet hebben van dieren aldaar, de werkzaamheden van verzoeker en de munteenheid in Iran, en betreffende de plaatsen die ze werkelijk bezochten, zoals de wijk waar verzoeker beweerde te verblijven in Kaboel, een gebrekkige of geen kennis hebben of tegenstrijdige verklaringen afleggen.(...)"). Het verwijt dat de commissaris-generaal in casu geen onderzoeksdaden heeft verricht is dan ook niet dienstig. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort."*

Daargelaten de vaststelling dat door de gebrekkige medewerking van verzoekende partijen, zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse verkeren over waar ze voor hun aankomst in België in Afghanistan of elders leefden, onder welke omstandigheden, en om welke redenen ze hun werkelijke streek van herkomst verlieten, wordt nogmaals benadrukt dat hun afkomst uit Afghanistan op zich niet wordt betwist.

Uit voormelde door de commissaris-generaal middels een aanvullende nota bijgebrachte informatie blijkt niet en verzoekende partijen tonen niet aan dat de situatie in Afghanistan van die aard is dat burgers er actueel op geheel het (ganse) grondgebied een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van

een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de betreffende informatie blijkt dat er actueel in Afghanistan geen concrete bedreiging is van IS. Verzoekende partijen betwisten deze informatie niet, noch de conclusie die de commissaris-generaal daaruit heeft getrokken.

Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS